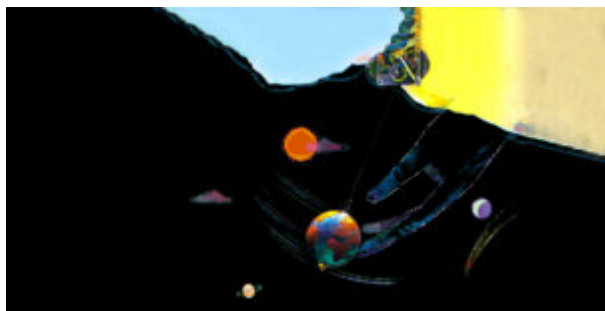

INTELIGENȚA UMANĂ, FACTOR DECISIV AL PĂSTRĂRII DEMNITĂȚII

Autor: Devis Grebu | 3 februarie 2022

Apreciez cum și cât se cuvine „CALCULATORUL”, această extraordinară invenție electronică (deși nu mă acomodez cu această denumire autohtonă... a „COMPUTER”-ului).

Și încerc – fără prea mare succes – să-mi conving semenii înconjurători de avantajele acestei luări de poziție... circumspecte...

Căci sunt un mare admirator al inteligenței umane!

Deoarece cred că este un factor decisiv al păstrării demnității, bunul cel mai de preț al omului – în opinia mea. Iar dacă inteligența nativă este însămânțată și cultivată intelectual, prin experiențe de viață proprii – și ale celor ce ne îndrumă primii pași –, prin lecturi de calitate și cizelarea gusturilor vizuale și auditive, prin acumularea echilibrată și evolutivă a cunostințelor de „cultură generală” și – mai ales –, dacă suntem educați într-un spirit de generozitate, suntem dotați de o perfectă „carapace”, prin ale cărei fisuri naturale poate țâșni talentul, în toate direcțiile. Evident, dacă îl posedăm. Concluzia firească este STILUL, combinat cu personalitatea.

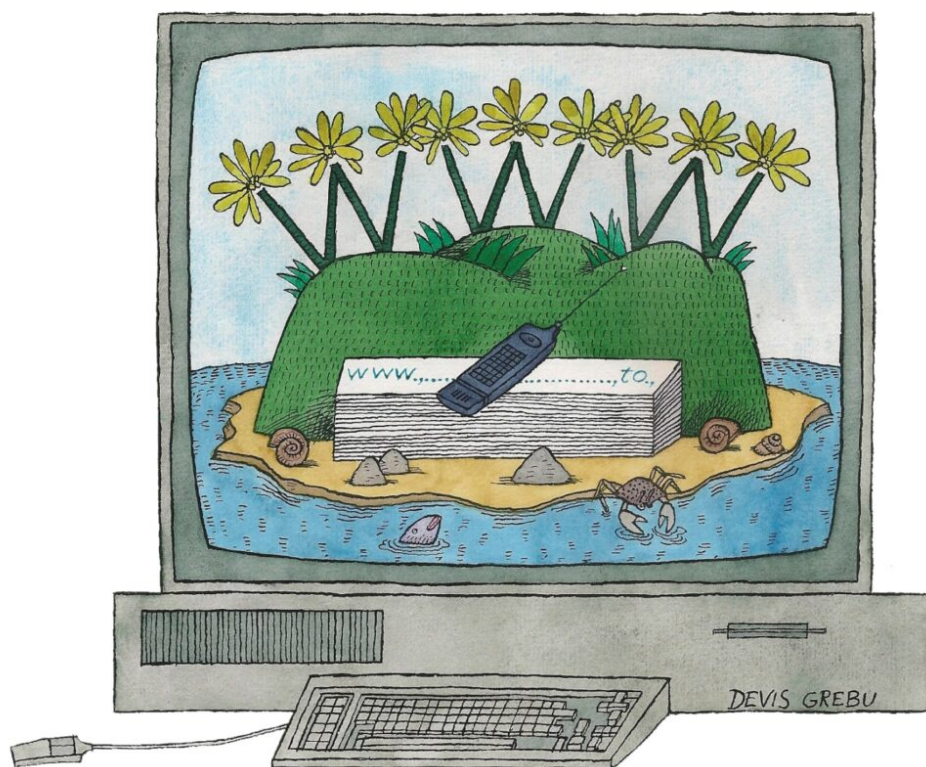

Dacă – în plus – ne permitem posesia unui aparat sofisticat, precum computerul și, dacă știm cum să-l exploatăm „la sânge”, transformându-l în sclavul nostru, nu viceversa – cum se întâmplă, din păcate, în epoca actuală (cu predilecție, tineretului) –, ne putem considera că suntem, cu adevărat, privilegiați. Căci, deși păstrez o reticență alergică față de pătrunderea „secretelor” manipulării acestui superb monstru, mă folosesc în permanență de beneficiile și atuurile sale: rapiditate, documentație, metamorfozări estetice, servicii poștale și de comunicație virtuală... Rapide, personale, eficiente, de calitate, gratuite... Folosind intermediari, benevoli sau remunerați.

Deci, în concluzie, nu nutresc vreo spontană și neprovocată adversitate față de acest „vrăjitor”, numit computer. Cu atât mai puțin față de aportul „savantului”, numit Internet.

Sunt însă vehement și – pe cât pot de – persuasiv contra folosirii lor ca înlocuitori ai creierului. Care – din păcate – mai ales la o bună parte a tinerei generații, constat – cu tristețe până la groază și demoralizare – că se atrofiază, pe zi ce trece.

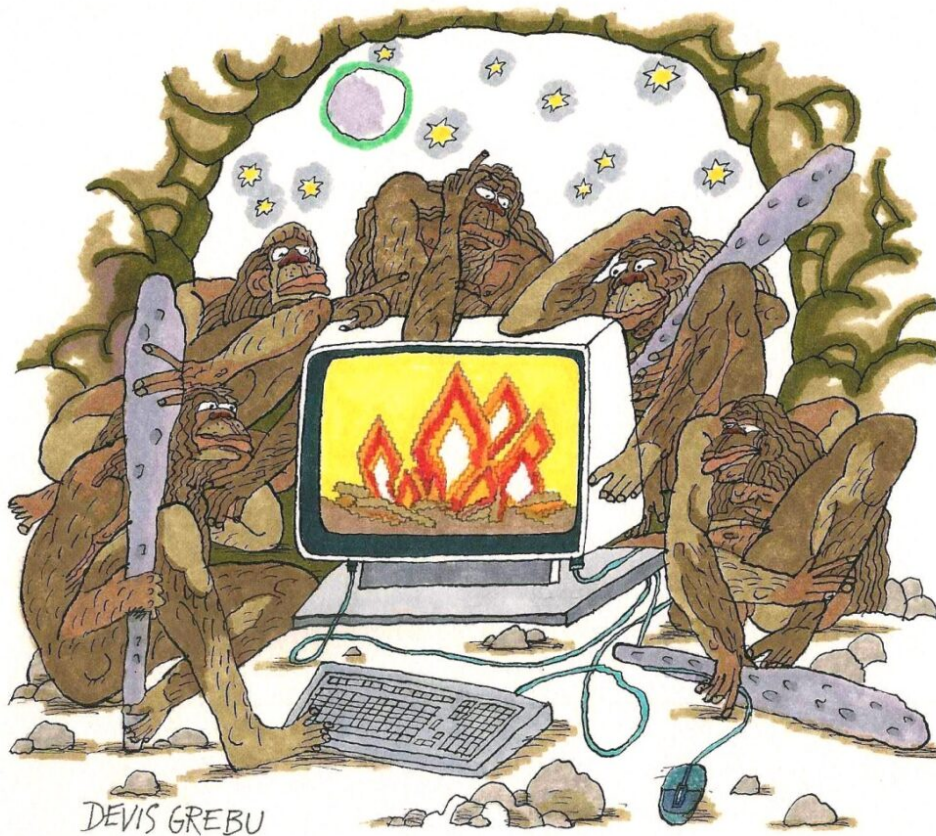
În plus, eu pretind că atât computerul cât și telefonul mobil – care a devenit, între timp, tot un computer, mai mic –, adică două „gadget”-uri pretențioase – sofisticate, folosite ca mijloc de afirmare pe scara societății-de-consum –, nu trebuie folosite pentru frivolități de amuzament, ci pentru scopul adevărat și inițial, datorită cărui au fost concepute.

Iar omenirea devine din ce în ce mai mult și mai adânc „grăbită-și-specializată”, poate datorită acestor ultime – recente – mijloace de comunicare herțiene și/sau terestre. În cazul „nostru” – adică al artistului/ilor plastic/i –, aceștia, ca să răspundă așteptărilor publice, trebuie să se aplece, concentrat, asupra „informațiilor”, în loc de cultură, de prin toate domeniile. Mai curând superficial decât profund. Adică un fel de „fast-world” & „happening-art”, ca să mă exprim pe limba lor... Căci nu poți să-ți crezi și stabilești temeinic calea ta artistică atât rapid cât și adânc!

Un artist plastic cinstit și curat trebuie să fie mai cu seamă curios din fire. Să facă – și, să parcurgă – lungul și dificilul efort necesar pentru a descoperi și realiza creațiile, pentru care n-a fost preparat în prealabil. Creații care-i pot suscita în cale obstacole surprinzătoare și rătăcitoare, provocatoare și producătoare de dificile și „dureroase” bătăi de cap. El/ea nu trebuie să urmeze drumuri deja „bătute” de alții, drumuri care pot deveni, pe parcurs, anoste.

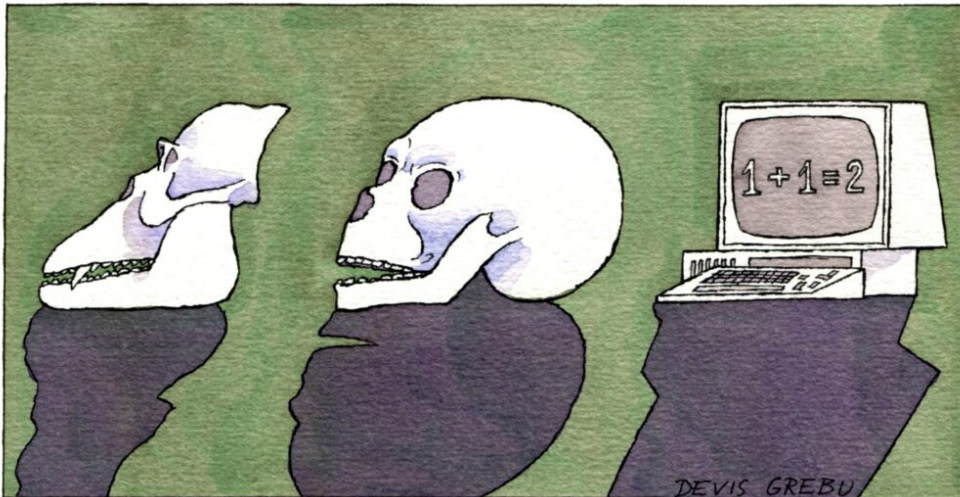

Continuând variațiile (că-s la modă acum) pe aceeași temă și din același unghi de vedere, mărturisesc că nu apreciez deloc grafica și/sau – cu atât mai puțin – creațiile picturale, în general, „făcute” (folosesc acest termen peiorativ, nu întâmplător), pe computer, căci sunt fabricate, vulgare, stridente, și, mai ales, lipsite de emoția atât de necesară unei opere de artă.

În schimb, tema „computer”-ului este – pe de o parte – o temă care mă obsedează cu adevărat, datorită dominației covârșitoare și strivitoare pe care o exercită acest aparat asupra umanității contemporane. Dar – pe de altă parte, tot pe această temă – au curs, năvălit „oferte” de nerefuzat, propuse de-a lungul anilor, de diverse instituții ale presei internaționale și/sau de prestigioase edituri... pentru a o ilustra. Tocmai – bănuiesc eu – pentru că-i nutresc – public – această adversitate instinctivă, dar nu mai puțin, nepriceperii mele (câteodată, atingând ridicolul) în a le manipula mijloacele. Care, sperau ei/ele, mă vor determina și împinge ca să găsesc soluții originale, cât mai năstrușnice și umoristice. Realizând de-a lungul carierei mele (îndeosebi, pe parcursul celor 20 de ani, la New York – SUA) sute – nu zeci – de ilustrații, care au devenit o fatalitate până la obsesie!...

Poate – recunosc (spășit) în cele din urmă – și o satisfacție bine

remunerată.

În concluzie, nu apreciez nicidecum actuala „civilizație” ROBOTICĂ. Așadar, pe unde mă mai duc (pre)simt o neplăcută, revoltătoare indispoziție. Căci fenomenul este atât de răspândit, devenind global, poate în viitorul apropiat, galactic. Și, împiedică orice tentativă sau urmă de chibzuire.

Cât mă privește, o eventuală schimbare de atitudine față de acest fenomen, numai condiția de moarte clinică – a propriei mele inteligențe – ar putea-o provoca.

Ilustrații realizate de Devis Grebu